

ת"ד 3758/06/11 - מדינת ישראל נגד ברוך הדד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 3758-06-11 מדינת ישראל נ' הדד
תיק חיצוני: 3926/2010

בפני מאשימה נגד נאשם
כב' השופטת שרית קריספין-אברהם
מדינת ישראל
ברוך הדד ע"י ב"כ עו"ד קפלן

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש בגין נהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 12.12.10, בשעה 06:00 לערך, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, בשדרות ירושלים, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו בסמוך לאחר הצומת עם רחוב המחרוזת, לא הבחין מבעוד מועד בהולך רגל שחצה את הכביש, משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם, לא אפשר לו להשלים חצייתו בבטחה, המשיך בנסיעה, סטה ימינה, פגע בהולך הרגל, המשיך בסטייה ימינה, עלה על המדרכה ונעצר לאחר שפגע בשני עצים.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הולך הרגל חבלות של ממש - שברים בגפיים, שהצריכו שני ניתוחים ותקופת אשפוז של 11 יום.

כמו כן, נטען בכתב האישום כי הנאשם נהג במהירות של 53.5 קמ"ש לפחות, בדרך עירונית, בה המהירות המותרת היא 50 קמ"ש בלבד וכן, כי מזג האוויר במועד התאונה היה סגרירי וגשום.

במאמר מוסגר, אציין כי התמשכות ההליכים בתיק רובצת לפתחו של הנאשם, אשר נמנע פעם אחר פעם מלהתייצב בבית המשפט וגרם בכך לדחיית הדיונים.

הנאשם כפר באחריותו לגרם התאונה.

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עדת תביעה מספר 1 - דרסה אנדלאו, הולך הרגל המעורב (להלן - העד)

עד תביעה מספר 1 - רס"ר בני פרידמן, בוחן תאונות דרכים (להלן - הבוחן), מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

1/ת - דו"ח בוחן, ת/2 - לוח תצלומים, ת/3 - תרשים, ת/4 - הודעת נאשם, ת/5 - דו"ח פעולה, ת/6 - שחזור התאונה, ת/7 - מזכר מיום 14.12.10, ת/8 - מזכר מיום 3.1.11, ת/9 - מזכר מיום 6.2.11, ת/10 - סקיצה

עד תביעה מספר 3, רס"מ שלום טירן, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/11

כמו כן, הוגשה תעודה רפואית, שסומנה ת/12

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

ביום 12.12.10, בסמוך לשעה 06:00, נהג הנאשם ברכב, כמפורט לעיל.

אותה עת, חצה העד את הכביש, שלא במעבר חצייה, על מנת להמתין לחבר שיאסוף אותו לעבודה, כיוון שאיחר להסעה הייעודית למקום עבודתו.

לקראת סיום החצייה, כאשר הניח כבר רגל אחת על המדרכה, פגע בו הנאשם ו"לקח אותו יחד איתו".

העד מסר כי מזג האוויר היה מעורפל ונשבו רוחות והוא חצה את הכביש בהליכה מהירה.

בחקירתו הנגדית, מסר העד כי חצה את הכביש, כאשר ראשו מכוסה בכובע של המעיל שלבש וכי לא הבחין ברכב הנאשם, אף שהביט לכיוונו, עובר לתאונה.

העד אישר כי מיהר ולכן, לא חצה את הכביש במעבר חצייה.

עוד נשאל העד בחקירה נגדית, אם החבר שהיה אמור לאסוף אותו המתין לו כבר במקום, כאשר חצה את הכביש והעד השיב כי הוא הגיע למקום אחרי התאונה.

באשר לתוצאות התאונה, מסר העד כי כתפו נשברה ובניתוח, הוכנסו פלטינות לגופו. כמו כן, העיד כי לאחר האשפוז בבית החולים, שהה 3 חודשים בשיקום בבית חולים "רעות" וכי הוא עדיין נמצא בשיקום ואינו עובד.

עד תביעה מספר 3, ציין ב-ת/11, כי הגיע למקום לאחר התאונה, הבחין בצוות מד"א שטיפל בהולך הרגל ובשל מצבו, לא יכול היה לגבות גרסתו הראשונית לאירוע.

עוד ציין ע"ת 3, כי גרסתו הראשונית של הנאשם הייתה, כי נהג במקום, מכיוון דרום לצפון, כשהוא בנתיב הנסיעה האמצעי ולא הבחין בהולך הרגל חוצה, עד שראה אותו מתחת לגלגל רכבו. בשלב זה, בלם הנאשם את רכבו, הולך הרגל עלה על מכסה המנוע של הרכב והנאשם, איבד שליטה על רכבו, עלה על המדרכה המזרחית והולך הרגל נפל מהרכב למדרכה.

ע"ת 3 ציין כי מזג האוויר היה סוער, גשום עם רוחות חזקות.

ע"ת 3 ציין מספר טלפון נייד של עד ראייה לתאונה, אך על פי ת/7, סירב אותו עד למסור עדות במשטרה.

הבוחן הגיע לזירת התאונה וערך עבודת בוחנות.

הבוחן שוחח במקום עם ע"ת 3, אשר הצביע בפניו על כיווני הנסיעה של המעורבים ואישר כי רכב הנאשם לא הוזז ממקומו אחרי התאונה.

הבוחן גבה הודעת הנאשם במקום התאונה.

הנאשם טען בפניו כי נהג ברכב, בנתיב הנסיעה האמצעי, במהירות של 40 קמ"ש ובהגיעו בסמוך לתחנת אוטובוס שליד בית מספר 197, הבחין לפתע באדם שהגיע משמאלו, בריצה מהירה, פוגע ברכבו.

בשלב זה, בלם הנאשם את הרכב, סטה ימינה, הולך הרגל עלה על רכבו, הנאשם סטה ועלה על המדרכה עם הרכב, הולך הרגל הועף מהרכב והנאשם נעצר לאחר שפגע בשני עצים על המדרכה.

הנאשם אישר כי רכבו לא הוזז אחרי התאונה.

הנאשם מסר כי הצמיגים הקדמיים ברכב, התפוצצו כתוצאה מהפגיעה במדרכה.

הנאשם לא ידע לומר מדוע לא הבחין בהולך הרגל במהלך החצייה וטען כי ייתכן ובגלל מזג האוויר הסוער או כיוון שהולך הרגל רץ מהר מאוד.

לגרסת הנאשם, במועד התאונה, עמד אוטובוס בתחנה הסמוכה.

הבוחן אסף ממצאים בזירת התאונה, עשה שימוש בנתונים שונים, ביצע שחזור וקבע את הקביעות הבאות:

1. מקדם החיכוך 0.7 משוערך.
2. שדה ראייה פתוח לפניו, בכיוון נסיעת הנאשם, 60 מטרים לפחות.
3. נזקים ברכב הנאשם - צמיגים קדמיים ללא אוויר, כתוצאה מהפגיעה במדרכה, בחזית הרכב, 0.6 משמאל, בגובה 0.2-0.5, מעיכה בטמבון, במכסה המנוע ובשמשה, מלפנים לאחור ומשאל לימין. בפינה שמאלית וימנית, נפלו חתיכות פלסטיק מהטמבון.
4. סימן מריחה באורך של 16 מטרים, שנוצר על ידי בלמי הגלגל הימני ברכב הנאשם ומעיד על מהירות נסיעה של 53.5 קמ"ש.
5. הנאשם סטה ימינה, לכיוון חציית הולך הרגל, לאחר שהבחין בו, בלם רק אחרי הפגיעה והעליה על המדרכה, אך קיים סיכוי כי בלם חלקית עוד לפני הפגיעה.
6. על פי שחזור, מהירות מינימלית של רכב הנאשם הייתה 55 קמ"ש, הולך הרגל חצה לפחות 8 מטרים עד שנפגע

עמוד 3

מהרכב וזאת במהירות של 2.3 מטר לשנייה ואיחור בתגובת הנאשם היה 1.35 שניות.

בחקירתו הנגדית, נשאל העד ארוכות לגבי ממצאיו, כפי שיפורט להלן.

העד נשאל ואישר כי לא ביצע שחזור בתנאי מזג אוויר סוער ותנאי תאורה, כפי שהיו בזמן התאונה.

העד נשאל ואישר כי סימן מיקום הולך הרגל בתרשים, הנו כיוון כללי וכי אינו יודע היכן בדיוק הניח הולך הרגל את רגלו על המדרכה.

העד אישר כי קבע שדה ראייה של 70 מטרים ביום גשום, בו נערך הניסוי הראשון, שדה ראייה של 45 מטרים ביום לא גשום, בו נערך ניסוי שדה הראייה השני ושדה ראייה של 60 מטרים, במועד התאונה.

העד נשאל ואישר קביעתו לפיה סימני בלימה על המדרכה שייכים לרכב הנאשם ואילו בנוגע לסימני בלימה על הכביש, לא ניתן לשייכם לרכב. כמו כן, אישר כי כתב את הדברים בדו"ח הבוחן כתוספת מאוחרת למסקנותיו.

בנוגע לניסוי בלימה, הסביר העד כי לא ביצע ניסוי כאמור, בשל הנזק הכבד שנגרם לרכב הנאשם וניפוץ השמשה הקדמית.

העד נשאל ואישר כי בסעיף 5 לדו"ח הבוחן, ציין כי יש נזק בפינה הימנית כתוצאה מפגיעת הרכב בעץ והסביר כי מדובר כנראה בטעות סופר והכוונה לנזק בפינה השמאלית.

העד אישר כי בדו"ח הבוחן השתמש בנתונים של 53.5 קמ"ש וסימן בלימה של 16 מטרים ואילו בשחזור, השתמש בנתונים של 55 קמ"ש ו-17 מטרים של סימן בלימה וכן, ציין תחילה כי חלפו 3.47 שניות מהרגע שהולך הרגל ירד לכביש ועד שנפגע ובהמשך, ציין כי חלפו 3.74 שניות ומסר כי לגבי הזמנים מדובר בטעות והנתון הנכון הוא 3.47 שניות ולגבי מהירות, הרי שנקבעה על פי "סירלה" ואורך סימן הבלימה, נקבע על פי המהירות ובהתחשב ב"סימני צל" של סימני הבלימה, שינועו בין 10 ל-30 אחוזים.

עוד נשאל העד האם הכביש היה יבש או רטוב והשיב כי "גם וגם" ולגבי מקדם החיכוך, תחילה לא ידע להסביר מדוע לא קבע אותו במדויק, תוך שימוש במערכת "ווריקום", אלא עשה שימוש בנתון משוערך ובהמשך, טען כי לא ניתן היה להשתמש ב"ווריקום", בשל הנזק שנגרם לחזית הרכב.

משנשאל מדוע בחר במקדם חיכוך הנמצא בטווח העליון של פי הטבלה, הקובעת לכביש רטוב מקדם חיכוך שבין 0.45 ל-0.75, השיב כי מדובר בכביש חדש, עם מערכת ניקוז מצוינת ואישר כי שימוש במקדם חיכוך נמוך יותר, היה מביא לחישוב מהירות נסיעה נמוכה יותר עבור רכב הנאשם.

העד אישר כי אינו יודע אם הולך הרגל החל לחצות ממצב עמידה או רץ בריצה שוטפת וכי שתי האפשרויות נכונות באותה מידה, אף שהוא בחר את האפשרות של התחלה ממצב עמידה.

עוד אישר העד, כי היה והולך הרגל רץ ריצה שוטפת, ייתכן ועשה זאת גם במהירות של 3 מטרים לשנייה.

באשר לקביעת המהירות על פי משוואת "סירלה", אישר העד, לאחר חקירה נגדית ארוכה, כי אם אכן נשא רכב הנאשם את הולך הרגל על מכסה המנוע, אזי הממצא שקבע בנוגע למהירות נסיעת רכב הנאשם עובר לתאונה, אינו נכון ואין

דרך לקבוע את המהירות במקרה שבנדון, ניתן רק לומר, על פי הנזקים ברכב, כי מהירות המינימום הייתה 40 קמ"ש.

העד נחקר ואישר כי אם תתקבל גרסת הנאשם, לפיה נסע בנתיב הנסיעה האמצעי, אזי מדובר בתאונה בלתי נמנעת.

עוד אישר העד בחקירתו הנגדית, כי אם הולך הרגל חצה בריצה שוטפת ולא ממצב עמידה, כך שמהירות חצייתו הנה 3 מטרים לשנייה ובהנחה כי הנאשם נהג במהירות סבירה, אזי עסקינן בתאונה בלתי נמנעת מצד הנאשם - ראה עמוד 30 לפרוטוקול, שורות 19-22.

מאידך, בחקירה חוזרת, טען העד כי קיימת רשלנות מצדו של הנאשם, בין אם בשל מרחק החצייה של הולך הרגל עד לאימפקט ובין אם בשל מהירות נסיעתו.

לדברי העד, אם מרחק החצייה של הולך הרגל הוא 4 מטרים ומהירות נסיעת רכב הנאשם 40 קמ"ש, כפי שטען הנאשם, אזי היה הנאשם אמור לעצור את הרכב במרחק של כ-24 מטרים ממקום האימפקט ואילו בפועל, נעצר הנאשם במרחק של כ-38 מטרים ומכאן, שרשלנותו מתבטאת בכך שנהג במהירות גבוהה מ-40 קמ"ש ושאינה סבירה בנסיבות המקרה.

מאידך, אם מרחק החצייה של הולך הרגל הוא 8 מטרים, על פי גרסת הולך הרגל, אזי מקום עצירת הנאשם הוא במרחק של כ-21 מטרים ממקום האימפקט ורשלנותו מתבטאת בכך שלא הבחין בהולך הרגל, על אף המרחק שעבר בכביש, עד לאימפקט.

להלן גרסת הנאשם, כעולה מעדותו בבית המשפט:

הנאשם נהג כאמור, החל בנסיעה, בנתיב האמצעי, לאחר שעמד בגין אור אדום שדלק ברמזור בצומת קודם, לאחר כ-150 מטרים הבחין בהולך הרגל, פוגע בכנף שמאלית של הרכב.

הנאשם העיד כי לא הבחין בהולך הרגל לפני כן, בין היתר, בשל צמחיה ומיד שהבחין בו, כאמור, בלם והולך הרגל "עלה" על הרכב ו"פוצץ" את השמשה הקדמית. כתוצאה מכך, איבד הנאשם, לגרסתו, שליטה על הרכב, עלה על המדרכה הימנית, כאשר הולך הרגל נישא עדיין על מכסה המנוע, בלם שוב ואז החליק הולך הרגל והועף קדימה.

הנאשם טען כי בשל מזג האוויר הסוער, היה קשה לראות וכן, לא הייתה תאורה במקום.

לדבריו, הולך הרגל לבש מעיל "דובון" וחבש את הכובע של המעיל על ראשו.

הנאשם נחקר והשיב כי לא נסע בנתיב הימני, כי יש בו תחנות אוטובוס וכי היה אוטובוס גם במועד התאונה.

הנאשם נחקר והשיב כי מהירות נסיעתו המקסימלית הייתה 40 קמ"ש.

הנאשם נחקר ואישר כי הבחין בהולך הרגל לראשונה כאשר זה פגע ברכב ואולי "שבריר שניה" לפני כן.

הנאשם טען כי אם הולך הרגל היה עומד על אי התנועה, לפני שירד לכביש, היה מבחין בו וכן, שהולך הרגל רץ, כל זאת על אף טענתו כי הבחין בו לראשונה רק בזמן האימפקט.

הנאשם טען כי בלם את הרכב גם לפני שעלה על המדרכה וגם לאחר מכן.

הנאשם נחקר וטען כי אם היה נוסע בנתיב הימני, בסמוך מאוד למדרכה הימנית, כפי שטענה התובעת, הרי שעל מנת לפגוע בהולך הרגל עם הכנף השמאלית של הרכב, היה עליו לנסוע עם שני גלגלים ימניים על המדרכה.

דין והכרעה

בפני בית המשפט שתי גרסאות לאופן קרות התאונה, כאשר המאשימה היא הנדרשת להוכיח גרסתה מעבר לכל ספק סביר ולאחר שבחנתי את הגרסאות שהובאו בפני, אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה.

בהעדר עדי ראיה לתאונה, נותרו עם גרסת העד, הולך הרגל, גרסת הנאשם והממצאים בשטח.

העד מסר כי חצה בהליכה מהירה ובסוגיה זו, קבע הבוחן - "**בנסיבות הקיימות, לא ראיתי לנכון שהולך רגל יחצה בהליכה רגילה בכזה מקום ובכזה מזג אוויר, לכן באתי לטובת הנהג, שטען שהולך הרגל חצה בריצה מהירה**" - ראה עמוד 24 לפרוטוקול, שורות 2-3.

כלומר, מוסכם בין הצדדים, כי העד חצה בריצה מהירה, כאשר, אין כל ראיה, לכאן או לכאן, אם חצה בריצה ממצב עמידה או בריצה שוטפת ולכן, ככל שהסוגיה ניתנת לפרשנות וכל צד טוען טענה עובדתית אחרת, הרי שבית המשפט נדרש לבחור בפרשנות המקלה עם הנאשם, לפיה, העד חצה בריצה שוטפת מהירה ובעניין זה, נחקר הבוחן ואישר כי מהירות חצייתו תהיה 3 מטרים לשנייה.

בשחזור שערך הבוחן, נעשה שימוש בנתון של 2.3 מטרים לשנייה מהירות חצייה ולפיכך, אני קובעת כי אין בממצאי השחזור כדי לשקף את שאירע בפועל, שכן הבוחן עשה שימוש בנתון לא מתאים.

ב"כ המאשימה לא העמיקה בחקירת הולך הרגל בכל הנוגע לטענה כי נישא על גבי רכב הנאשם מרחק ניכר ולא לשבריר שניה, כפי שטענה ההגנה, זאת אף שהעד מסר מספר פעמים, כי נישא על גבי רכב הנאשם: ראה עמוד 10, שורה 15: "**הוא נכנס בי והוא לקח אותי**", שורה 18: "**הוא נכנס בי ואז הוא לקח אותי ביחד איתו**", עמוד 13, שורה 26: "**אחרי שהוא פגע בי הוא לקח אותי ונפלתי**" ולכן, אדרש שוב לגרסת ההגנה, לפיה, הולך הרגל נישא על גבי מכסה המנוע של רכב הנאשם מרחק מסוים ולפיכך, לא ניתן לעשות שימוש בטבלת "סירלה" לחישוב מהירות נסיעת רכב הנאשם עובר לתאונה.

בנוגע לשימוש בסימני בלימה לקביעת מהירות הרכב עובר לתאונה, הרי שעולה מחקירתו הנגדית של הבוחן, כי לא ניתן לקבוע בוודאות אם סימני הבלימה על הכביש, אכן שייכים לרכב הנאשם, שכן, לא נערך ניסוי בלימה עם הרכב.

מכאן, שהממצא היחיד שיש בו כדי להעיד על מהירות נסיעת רכב הנאשם, הנו הנזק לרכבו וניפוץ השמשה הקדמית, המעידים על מהירות נסיעה של 40 קמ"ש לפחות, כאשר לגרסת הנאשם, זו אכן הייתה מהירות נסיעתו.

לסיכום, העיד הבוחן עצמו: "**אם הוא באמת רץ ריצה מהירה שוטפת ולא ריצה מעמידה וניקח את הנתון של 3**

שניות, אז מדובר בתאונה בלתי נמנעת בתנאי שמהירות הנהג בכביש הייתה סבירה. אם נוריד את סירלה כי נקבל את גרסת הנהג שהולך הרגל נישא, מה שנשאר לנו זה הנזקים ברכב המעידים על מהירות שלא תפחת מ-40 קמ"ש, אבל לא ניתן כמה מעבר" - ראה עמוד 30 לפרוטוקול, שורות 19-22.

יצוין, כי המאשימה לא ייחסה לנאשם עבירה של נהיגה במהירות בלתי סבירה בתנאי הדרך, בניגוד לתקנה 51 לתקנות התעבורה ואף לא ביקשה, במהלך הדיון, להזהירו מפני האפשרות להרשיעו בעבירה נוספת, כמצוות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי

יתרה מזו, גם בסיכומיה, לא ביקשה ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה כאמור.

מכאן, כי לא נטען על ידי המאשימה, כי הנאשם נסע במהירות שאינה מתאימה לתנאי הדרך ונוכח דברי הבוחן לעיל, מדובר, בנסיבות אלה, בתאונה בלתי נמנעת.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי ולא הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתן היום, ז' ניסן תשע"ד, 07 אפריל 2014, במעמד הצדדים.